

Pol Cruells: «M'he allunyat de l'etiqueta de bandautor country del Vallès»

El músic sabadellenc presenta un popurri de cançons del seu primer àlbum d'estudi en solitari

Pol Cruells

El músic **Pol Cruells** celebra el desè aniversari de *Passeu, passeu...* (Gorvillac Music, 2011), el seu primer treball d'estudi. I com a celebració, ha decidit fer un senzill en format de popurri titulat "Passeu, passeu... medley", reversionant diverses del seu debut musical. Per aquest tema, a més, l'artista sabadellenc s'ha acompanyat de la seva banda habitual i d'alguns dels col·laboradors de l'àlbum original, com **Carles Belda** o Dani Alegret (**Els Amics de les Arts**).

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=Z8lqUmF4twM>

Després d'haver estat el baixista en formacions ben diverses com **Els amics de les Arts**, el músic va iniciar la seva carrera en solitari, amb aquest *Passeu, passeu...*. A diferència del seu estil més recent, que fusiona el folk mediterrani i l'anglosaxó, aquest primer treball de **Cruells** es movia entre el bluegrass, el country i el folk americà, i estava inspirat per bandes com **Creedence Clearwater Revival**, **The Eagles** o **Neil Young**.

Quin record tens de 'Passeu, Passeu...', 10 anys després?

Recordo el repte que va suposar comptar amb col·laboradors diferents per quasi cada cançó i procurar que, alhora, el disc tingués una sonoritat uniforme. En gran part, ho vam aconseguir

centrant-nos en un seguit de subgèneres del so americà, com ara la música cajun i el zydeco, el rockabilly, el bluegrass i l'old-time, un country més Bakersfield que no pas Nashville... Ara m'he allunyat de l'etiqueta "bandautor country del Vallès", però reconec que és un gènere que m'agrada.

Per què has decidit celebrar-ho amb un 'medley'? Vas seguir alguna idea concreta per a confeccionar-ne les cançons i l'ordre?

Amb el *medley* només sobreviu allò que realment consideres "digne" 10 anys després. Ha estat una manera de passar pel sedàs tot el disc i recuperar-ne només el millor. He escollit dos fragments instrumentals i les tornades de cinc cançons (en algun cas també alguna estrofa). Fer un popurri t'obliga a apropar els tempos de cada fragment, canviar alguna de les tonalitats dels temes i, d'alguna forma, arranjar-ne la instrumentació perquè funcionin juntes. És un exercici molt recomanable i gratificant. També he d'admetre que he comptat amb grans músics i amics, per això.

En aquest popurri recuperes algunes col·laboracions que ja apareixien també en el treball del 2011. Vols intentar conservar l'essència de l'àlbum original?

El 2011 em vaig centrar a fer un disc "km.0" enregistrat a Sabadell i amb músics del Vallès que ja coneixia (amb una excepció: el Dani Alegret, d'**Els Amics de les Arts**, que és del barri barceloní de Sant Andreu). El 2021, he volgut reviure aquella essència gravant a Sabadell, a 8Bits Estudi, amb la banda que m'acompanya habitualment (Albert Carbonell a la guitarra, Xavi Castany a la mandolina i Ramon Aragall a la bateria), i algunes de les col·laboracions originals: **Dani Alegret** a l'orgue Hammond, el sabadellenc **Carles Belda** a l'acordió, i el vallesà **Aleix Garriga** al pedal *steel*. Sense cap mena de dubte he conservat l'essència de l'àlbum original, tot i que m'he permès la llicència d'enregistrar de nou "L'últim vol a Formentera" per tancar el *medley*. De fet, aquesta cançó ja donava pistes que els meus següents discs apuntarien cap al folk mediterrani d'autor.

Com definiries l'estil del popurri?

Té un so folk-pop amb reminiscències dels diversos gèneres de la música tradicional nord-americana, però d'alguna manera condueix a les músiques del món i a la fusió mediterrània, a mesura que el tema va arribant al final.

Com valories aquests deu anys de carrera en solitari?

Han estat deu anys intensos: no és fàcil combinar la publicació de quatre llarga durada d'estudi, i diversos EPs i senzills digitals... i alhora seguir gravant i acompanyant altres músics com **Els Amics de les Arts**, la **Joana Serrat**, o el **Caïm Riba**. A més, també treballo a temps parcial a la Biblioteca de Catalunya amb el nostre patrimoni musical... He après moltes coses, però sobretot a buscar un so propi, reconeixible pel públic i que em faci feliç. Qualsevol músic et dirà que renovar-se i evolucionar ens motiva, però que és inevitable fugir de les influències inicials que formen part del nostre ADN artístic.